

Nr 19.

Ankom till riksdagens kansli den 9 februari 1932 kl. 12 m.

Utlåtande i anledning av väckt motion angående avlöningsförmånerna för viss personal vid den av staten övertagna Dala—Hälsinglands järnväg.

(4:e avd.)

I en inom andra kammaren av herr A. Sävström väckt, till statsutskottet hänvisad motion, nr 75, har hemställts, att riksdagen måtte besluta, att den personal vid Dala—Hälsinglands järnväg, som vid statens järnvägars övertagande av järnvägen antogs i statsbanornas tjänst, må i den befattning, de vid övergången tilldelats, erhålla avlöning enligt de vid statens järnvägar gällande avlöningsbestämmelserna, och därvid för placering i löneklass tillgodoräkna den del av förutvarande tjänstetid, som överstiger tre år från det vederbörande erhållit stadigvarande anställning vid järnvägen.

I fråga om de skäl, motionären anfört till stöd för sin framställning, får utskottet hänvisa till motionen.

Såsom i motionen erinras, framställde motionären i en vid 1931 års riksdag väckt motion (II: 155) samma yrkande som det nu förevarande, vilket yrkande ej bifölls av riksdagen. I sitt avstyrkande utlåtande 1931: 70 anförde statsutskottet följande:

»I det av 1927 års riksdag godkända avtalet rörande statens övertagande av Dala—Hälsinglands järnväg föreskrevs, bland annat, att personalen skulle 'åtnöja sig med sådana — med deras innehavande platser såvitt möjligt jämförliga — befattningar, som kungl. järnvägsstyrelsen anser lämpligt att åt dem anförtro'. En dylik bestämmelse kan onekligen ur likformighetens synpunkt te sig mindre tillfredsställande, i all synnerhet som järnvägsdriften å ifrågavarande järnväg redan förut i omkring tio års tid ombesörjts av statens järnvägar i egenskap av arrendator; en del av personalen, exempelvis konduktörer, hava således, såsom i motionen påpekas, att tjänstgöra vid andra statsbanelinjer mot lägre avlöning än motsvarande statsbanepersonal, som utför samma tjänst.

Gentemot detta må dock framhållas den ökade trygghet, som ifrågavarande, ekonomiskt svagt ställda banföretags införlivande med statsbanenätet innebar för den vid företaget anställda personalen. Härtill kommer, att överflyttningen i intet fall medfört lönereduktion men däremot i vissa fall lönehöjning. Ifrågavarande personal äger därjämte rätt till löneuppflyttningar inom erhållen lönegrad, låt vara utan rätt att därvid tillgodoräkna tjänstgöringen vid den privata banan. Dessa principer hava redan tidigare tillämpats beträffande den vid Kävlinge—Sjöbo järnväg anställda personalen vid denna järnvägs övergång i statens ägo och hava sedan även följts vid

motsvarande inplacering av personalen från Kävlinge—Barsebäcks, Hässleholm—Markaryds och Markaryd—Veinge järnvägar. Beträffande såväl Dala—Hälsinglands som övriga nämnda järnvägar har det nämligen, enligt vad från järnvägsstyrelsen framhållits, ansetts nödvändigt att redan från början söka i möjligaste mån förhindra en driftkostnadsökning vid jämförelse med förhållandena före övertagandet, när det kunde förutses, att driftresultatet skulle med tillämpning av statens järnvägars lägre taxa bliva negativt.

I det stora hela lär berörd personal nu hava det ekonomiskt bättre och tryggare än om banan allt fortfarande vore enskild järnväg.»

*Utskottets
yttrande.*

Under hänvisning till vad utskottet sålunda vid nästlidne års riksdag i ämnet anfört, hemställer utskottet,

att den av herr Sävström väckta motionen II: 75 ej må av riksdagen bifallas.

Stockholm den 9 februari 1932.

På statsutskottets vägnar:

S. H. KVARNZELIUS.

Närvarande: Se under utlåtandet nr 18.
